

»Vprašal sem ribo po svojem očetu, pa je rekla, da ga je ona požrla. In zato bom jaz njo.«

Kmet je pojedel lepo ribo. Na to mu pravi graščak: »Stopi v klet po vino.«

Naročil je pa hlapcem v kleti, naj kmeta dobro pretepejo, ko pride po vino. Kmet je pa opazil šibe v kotu in je uganil, da je imela žena prav, ko ga je svarila. Skoči brž k prvemu sodu in mu izdere pipo, na to k drugemu. Hlapca skočita brž — namesto po palici — k sodu in tiščita palce v luknjo, cepetata in vpijeta, da bi prišel kdo na pomoč. Kmet pa vzame palico in začne opletati hlapca, ki zdaj še bolj vpijeta. Graščak misli, da vpije kmet na pomagaj pa tolče po stropu: »Le dajta ga!« Pa mlati kmet še bolj, dokler mu ne omahne roka. Potem vzame boh slanine, klobase in gnjati — kar ni bilo prav — pa se zavije v svoj plašč. Upognjen pod težkim bremenom komaj sopiha iz gradu. Graščak pa misli, da sta ga hlapca tako zdelala, in zakliče za njim:

»No kmet, ali imaš zadosti?«

»Hvala, žlahtni gospod,« odgovori kmet. »Še malo pšenice, pa bova imela z ženo dovolj za zimo.«

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

3. O čem se najrajši pogovarjate?

Slišite — kaj pravite — kaj bi vi storili, če bi kateri-krat hipoma stopil pred vas sam Gospod Jezus Kristus, kakor je prvo Veliko noč stopil pred učenca, ki sta šla v Emavs, pa ju je vprašal: »Kakšni so ti pogovori, ki jih imata med seboj?«

Ali bi vam nekaterim trda predla! Kaj?

Seveda: dokler se pogovarjate o očetu ali o materi, dokler pripovedujete dobre reči drug drugemu o svojih bratih in sestrah, bi ne bilo nič hudega. Lahko bi povedali, kaj govorite.

Ali pa, če je na vrsti šola, pa si pravite med seboj, kaj ste lepega brali in pisali, kaj ste čuli v zgodovini o slavnih možeh vsega sveta, kaj ste se učili o lepoti naše zemlje, kaj ste slišali o bogastvu narave in o njenih skrivnostih, bi vse to tudi lahko povedali samemu Bogu.

Morda se tudi radi pogovarjate o tem, kje ste letos bili, kaj ste videli, kaj doživeli? Morda radi pripovedujete lepo povest, ki ste jo ravnokar prebrali in navdušujete še druge zanjo, da bi jo vzeli v roke. Če vam pogovor zaide na igre in igrače, če vam Francelj pove, koliko ima zajčkov v hlevu in za koliko jih bo prodal in komu jih je zamenil; če se Peterček pohvali, koliko čmrljev je letos ogrebel, kako so na sosedovem travniku ose preganjali, če Marica hvali svoje piške: to je vse prav! Nedolžni pogovori so to.

Pridejo pa dnevi, ko vaš jeziček prestopi meje dovoljenega, takrat pa... kakšni so vaši pogovori?

Markec samega sebe hvali in povišuje, vse druge pa tlači v blato: niso nič, ne vedo nič, ne molijo nič, on sam pa vse, vse, vse... in vse najlepše in vse najbolje. Ali če Nežika druge tožari in vse pove, kaj so ji tovarišice naredile in kaj so ji rekle, kaj je pa sama zakrivila, pa lepo čedno zamolči — kaj pa je to? In Janezek obklada svoje tovariše z grdimi primki — ali so to tudi nedolžni pogovori?

In celó prepir! Kako migajo mladi jezički, ki so se komaj razvozlali, kako šviga jeza iz oči, kako se že stiskajo pesti, da bi udarile! Slišite, tako govorjenje pa ni ne lepo in ni primerno za nedolžne otroke.

Mirko bi moral biti kaznovan. Pa se skuša izmazati — z lažjo. Seveda je hudo kaznovan biti, a z lažjo se kazni ogniti, to pa tudi ni lepo. In da Jurče podpira svoje besede s pridušanjem, da v svoje pogovore zamešava kletvinske besede, bežite no — ali je to pridnih otrok govorjenje?

In na paši med grmovjem, kamor ne seže oko skrbnega očeta, in kjer uho dobre mamice več ne čuje: ti ljubi Bog, kakšni pogovori so včasih tam... Angeli varihi jokajo, hudobe v peklu se pa radujejo. Sveti Pavel je že zapisal, da se take reči ne spodobijo med nami, kristjani, Kristusovimi brati, pa je zastonj zapisal. Če bi ob takih pogovorih stopil med vas kakšen pošten človek in bi vas vprašal, kakšne pogovore imate, kaj bi mu odgovorili? Molčali bi, v zadregi bi bili, potuhnjene poglede bi obrnili v tla: tako bi sami sebe molče tožili, tako bi molče govorili, o čem so se sukali vaši pogovori.

Kako se branite, da vam ne pride na jezik kaj blatnega, ostudnega, gnilega! Prav. Toda bodite tudi glede besedi tako rahločutni! Otroci božji ste. Kdor pa grdo govori, hudiča časti.

Matko Krevh:

Ministrant.

Tista zgodba o mojem klobuku-rjavčku v lanskem »Angelčku« str. 33 — vam je ugajala, kaj? Bil sem strašno ponosen, da so gospod urednik »Angelčka« natisnili oziroma dali natisniti tisto povest. Ko sem pa pogledal sličico na koncu povesti, sem se namuzal. V nemalo zadrego sem pa prišel, ko mi je rekla Ornikova Fanika, ki tudi »Angelčka« rada čita: »To ste pa vi,« ter pokazala na sliko. Vse naročnice »Angelčka« so si potem ogledovale sliko ter jo primerjale z menoj. Oh, kako mi je bilo sitno, da so videle mojo fotografijo! In še na glavi stojim ter boste noge v zrak držim! Oh in prejoh! »Čakajte, gospod urednik,« sem si mislil, »zdaj napišem tako povest, da me ne boste mogli narisati.«

Ali ste, moji dragi, že zelo radovedni? No, le počasi! Saj vam povem, kaj se mi je pripetilo, ko sem bil ministrant.

Morda je ta ali oni izmed vas, visokočislanih čitateljev »Angelčka«, tudi ministrant. Zakaj pa ne? Go-